

Griftetal över Tom Hardt

17 juli 1998

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Så skriver Herrens profet Jesaja:

Herre, du är min Gud; jag vill upphöja dig, jag vill prisa ditt namn, ty du gör underfulla ting, du utför rådslut ifrån fordom tid, fasta och bestående. (Jes. 25:1)

Vi vill i denna begravningsgudstjänst, denna fredagsmorgon, tacka Herren för hans eviga, fasta rådslut, som är från tidens begynnelse, ja, av evighet före tidens begynnelse. Så bekänner aposteln S:t Johannes, vars namn också denna helgedom bär:

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Detta var i begynnelsen hos Gud. Genom det har allt blivit till, och utan det har intet blivit till, som är till. (Joh. 1:1–3)

Denna heliga Treenighet, som är till av evighet, Fader, Son och Ande i en gudom, upphöjer vi nu och prisar tillsammans med hela den kristna kyrkan i alla tider, alla profeter, apostlar och änglar. Om detta trons mysterium vittnade Tom Gunnar Arvid Hardt i sin predikan den heliga Trefaldighets dag för några veckor sedan med följande ord:

Om en kort tid, om ett eller flera decennier, om en överskådlig tid, måhända om några dagar eller timmar, alltså efter vår livstid, när evigheten bryter in, skall vi vara undandragna allt annat än just detta: Den Heliga Treenigheten, Gud, som är vårt livs mål och mening. (Ur predikan 7.6.1998)

Nu, efter en så kort tid, har dessa predikans ord mitt under trefaldighetstiden blivit uppfyllda på Tom Hardt själv. Evigheten har brutit in i hans liv, och han får i detta nu stå inför Den Heliga Treenigheten, Gud, som var och är hans livs mål och mening. Han har fått uppleva det aposteln Paulus längtade efter, att få "bryta upp och vara hos Kristus, vilket ju vore mycket bättre" (Fil. 1:23).

Den stora sorg vi känner, som har lämnats kvar utan denne trogne herde i kyrkan, utan denne familjefaders stöd och hjälp, mildras av aposteln förmaning att icke "sörja såsom de andra, de som icke hava

något hopp. Ty lika visst som Jesus, såsom vi tro, har dött och har uppstått, lika visst skall ock Gud genom Jesus föra dem som äro avsomnade fram jämte honom" (1 Tess. 4:13–14).

När vi därför denna fredag står vid kistan, som snart skall sänkas ned i graven, skall vi tänka på, att det var en fredag, då Jesus oskyldig hängde på korset och dog för våra och hela världens synder. Genom Kristi, Guds Sons, död och uppståndelse fullbordades det fasta rådslut som profeten Jesaja vittnade om i det inledande bibelordet:

Och Herren Sebaot ... skall för alltid göra döden om intet; och Herren, HERREN skall avtorka tårarna från alla ansikten och skall taga bort sitt folks smälek överallt på jorden. Ty så har HERREN talat. (Jes. 25:6–8)

Det var också just på en fredag, den sjätte skapelse-dagen, som Gud en gång sade:

Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara oss lika. ... Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. Och Gud välsignade dem; Gud sade till dem: Varen frukt-samma och föröken eder, och uppfyllen jorden. (1 Mos. 1:26–28)

I kraft av dessa mäktiga skapelseord, som fortsätter att verka till tidens ände, blev också Herrens tjänare Tom Hardt skapad liksom vi alla, och han bekände själv genom Guds nåd tydligt och klart, att världens skapelsen skedde alldeles så som den heliga Skrift lär, inte genom någon evolution, utan på sex dagar då Gud genom sitt allmaktsord skapade allting av intet. Han bekände också att Adams och Evas syndafall var en historisk händelse, som gjorde att synden och döden som ett Guds straff kom över alla människor och att syndaflo den på Noas tid verkliga var en straffdom över hela den ogudaktiga världen, samtidigt som den var ett frälsningens vatten för Noa och hans lilla kyrka, bestående av endast åtta personer. Det som skilde dem från förtappelsen var tron på Guds Ord och löfte:

Genom tron var det som Noa, sedan han hade fått uppenbarelse om något som man ännu icke

såg, i from förtröstan byggde en ark för att rädda sitt hus; och genom den blev han världen till dom och fick till arvedel den rättfärdighet som hör tron till. (Hebr. 11:7)

Så fick Guds Ord och löfte och tron på frälsningen genom Dopets vatten trots världens förakt och hån vara grund också för Tom Hardt och evangelisk-lutherska S:t Martins församling. Där bekände han med församlingen varje gudstjänst människans totala syndafördärv och Guds nåd för Kristi skull genom tron allena. Där bekände han dopets kraft och Kristi kropps och blods sanna närvaro i sakramentet, och där prisade han avlösningens välsignelse. Det bibliska ämbetet sattes högt och Guds Ord förkunnades rent och klart både muntligt och i skrift.

Mänskliga tankar och överväganden eller sekterism var inte orsaken till att denna lilla skara drog sig undan gemenskapen med de stora samfundet, som sedan gammalt av tradition förvaltade det bibliska och lutherska arvet i vårt land och övriga världen. Nej, det var tvärtom så att tron på Ordet och löftet, precis som i Noas tid, också i vår tid måste vara ett nej till villfarelsen, i vilken gestalt den än uppträder. Sanningen beror inte på antalet människor, utan på troheten mot Ordet allena. Det var Jesu och apostlarnas klara och tydliga ord som gjorde, att Tom Hardt som församlingens av Gud kallade herde ständigt sökte att *"förmana medelst den sunda läran och att vederlägga dem som säga emot"* (Tit. 1:9). När villfarelsen fått hemorts rätt i ett samfund gäller endast den barnsliga lydnaden och troheten mot Jesu ord: *"Tagen eder till vara för falska profeter"* (Matt. 7:15). Så lärde Tom Hardt, ty så hade han själv blivit undervisad av sin Herre och Mästare.

Det som särskilt genom Guds nåd låg Tom Hardt så varmt om hjärtat var hans önskan och strävan att förkunna hela Guds frälsningsråd, såsom aposteln Paulus skriver: *"Ty jag har icke undandragit mig att förkunna för eder allt Guds rådslut"* (Apg. 20:27). Därför forskade han så ivrigt i Luthers och andra goda bibliska lärares skrifter. Målet var ständigt det

som aposteln beskriver:

Dock anser jag mitt liv icke vara av något värde för mig själv, om jag blott får väl fullborda mitt löpp och vad som hör till det ämbete jag har mottagit av Herrens Jesus: att vittna om Guds nåds evangelium. (Apg. 20:24)

Detta Guds nåds evangelium skall också stå i centrum under denna begravning. Liksom Johannes döparen vill ingen Herrens tjänare peka på sig själv, utan endast på Kristus och på vad Han har gjort för oss: *"Se, Guds lamm, som borttager världens synd!"* (Joh. 1:29, 36). De lärjungar som hade följt Johannes följde därefter Jesus (v. 37). *"Det är som sig bör att han växer till, och att jag förminskas"* (Joh. 3:30). Som en trogen Herrens tjänare ville därför Tom Hardt ständigt peka på det rena och klara gudsordet, så att vi alla, var och en, i trohet skulle vandra den rätta vägen till himmelen. Och fastän han nu är död och hemma hos sin Frälsare, fortsätter han att för oss genom många goda predikningar och skrifter peka på den enda rena och klara källan:

Vi tro, lära och bekänna, att den enda regel och norm, varefter alla lärar såväl som lärare böra prövas och bedömas, endast är Gamla och Nya testamentets profetiska och apostoliska skrifter, såsom det står skrivet: Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig. (SKB, s. 499)

En trogen lärare och herde i den lutherska kyrkan har gått hem till Gud. Han har fått lämna den lidande och stridande kyrkan, och får istället vara med i den triumferande kyrkan inför tronen i himlen. Hans kropp får snart vila i graven i väntan på det sista stora under, som profeten Jesaja så klart vittnade om i inledningstexten:

Men dina döda må få liv igen; mina dödas kroppar må åter stå upp. Vaknen upp och jublen, I som liggen i graven: ty din dagg är en ljusets dagg, och jorden skall giva igen de avsomnade. (Jes. 26:19)

Amen.